

Dag 382 – maandag 13 januari

Lagun huilt omstreeks kwart voor zeven. Is hij uitgeslagen of komt het door de camions in de straat?

We nemen de late trein naar onze hoofdstad. Lagun heeft wederom een lege maag. Maar ik begrijp het wel deze ochtend: gisteravond had ik een paar stukjes biefstuk onder zijn korrels gemengd. Deze ochtend oud brood... ik snap zijn teleurstelling.

We hebben stafvergadering deze ochtend maar het kan de kleine man duidelijk niet boeien. Hij gaat er meteen bij liggen en geeft geen kik meer. Ik was zelf ook een minder actieve deelnemer vandaag, zou dat afstralen op onze jongste collega?

Om kwart voor drie gaat Lagun zich aanbieden bij Patrick. "Waarom ben je nog niet aan je appel begonnen?" "Nog een kwartiertje", antwoordt Patrick. En klokslag vijftien minuten later gaat Lagun demonstratief naast Patrick zitten te staren. Wie zegt dat honden geen tijdsbesef hebben?!

Bij thuiskomst stormt Lagun recht op een van de schuiframen af en begint eraan te krabben. Wat gebeurt er?? Waarom die paniek?! Maar ik snap het al snel: pestkop Bart heeft het varkentje van Lagun aan de andere kant van het raam gezet en het lijkt wel alsof het nu naar binnen aan het kijken is. Man dat had Lagun wel heel erg snel gezien! Zesde zintuig van een hond?

Dag 383 – dinsdag 14 januari

Elke dag sta ik op om iets voor vijf om de boterhammetjes voor mijn ventje te maken. Elke dag heb ik dan ook recht op protest vanuit de bench en weerwraak in de vorm van gehuil van het kleine grut nadat Bart is vertrokken. Vandaag wil ik daar verandering in brengen en ik leg een dekentje over de voorkant van Laguns bench voordat ik het licht aandoe. Dat lijkt wel te werken. Het beest laat me verder slapen tot 8 uur.

Deze ochtend heeft onze kleine vriend wel precies wat meer nood aan aandacht en liefde dan anders. Hij komt voortdurend flossen en mijn ellenboog aantikken met zijn neus.

De deurbel gaat... nog steeds ben ik verrast door het uitblijven van een blafsalvo. Hoe raar toch om een jachthondje te hebben in plaats van een herder.

Over de middag moet ik even naar de post en ik neem Lagun mee maar laat hem in de auto zitten. Om te vertrekken ging hij wel mee in de berging waar de leiband hangen, zonder piepen, en hij liet me redelijk gewillig zijn harnasje aan doen. Een positieve evolutie.

De hele tijd dat ik binnen ben in het postgebouw, voel ik zijn oogjes branden op me.

Het is een saaie dag voor ons kereltje. Gelukkig mag hij vanavond mee naar mijn folks. Daar zal hij nog even zijn beer kunnen uitlaten met Zanouche en Belle.

Maar werk strooit roet in de plannen en we geraken niet bij mijn ouders. Dan maar een toertje gaan joggen – wat ik eigenlijk deze middag wilde doen.

Mijn gewoonlijke toertje brengt ons over de brug over de E40. Het is spitsuur en er is dus best veel gerij onder ons. Lagun panikeert. Zo ken ik hem niet. Hij wil absoluut niet links van me naast de railing blijven lopen en ik verongeluk me bijna terwijl hij door mijn benen weg van het 'gevaar' tracht

te komen. Ik stop met lopen voordat we allebei onder een auto terecht komen en tracht de kleine man te kalmeren. Het lukt niet bepaald op de brug maar het trauma is snel vergeten wanneer we het opnieuw op een drafje zetten.

Lagun is lekker moe achteraf en wil meteen de tuin in. Toch niet om over te geven? Ik zie hem wat smekken en hij drinkt redelijk wat water. Maar neen. Hij zoekt afkoeling allicht.

Ik ga douchen. En dan is het toch prijs. Zijn stukje appel komt terug. Dat was ik even vergeten! Een goed uur voordat we zijn gaan lopen, had ik hem mijn klokhuis gegeven. Foei Veerle!

's Avonds heb ik een vergadering en Lagun mag mee. Ik krijg voor de eerste keer het compliment dat ons platjasje is verdikt. ☺ Zolang ze mij dat complimentje maar niet geven... ;-)

Omdat we nog zo laat gaan lopen zijn, komt het er niet van om voor de vergadering te eten. Lagun krijgt zijn kommetje pas om 22 u. Hij gaat met een vol maagje slapen en dat lukt wonderwel.

Dag 384 – woensdag 15 januari

Onze vriend smult ook van zijn ontbijt. Wat een beetje beweging allemaal niet vermag.

Hij laat ook zijn halter en jasje weer vlotter aantrekken en ik geef hem er nog eens snoepjes boven op. We komen er wel. Het voelt goed.

In de trein krijg ik hem makkelijk onder mijn stoel en hij blijft er meteen na de eerste keer liggen ook al zit de trein nog niet vol in Landegem en Drogenen.

Zou hij nu echt zo moe zijn? Of begint hij het te kennen?

In het station van Gent moet hij even gaan verliggen maar ook dat vormt geen probleem. Hij laat zich gewillig versmijten en blijft waar ik hem zeg dat hij moet blijven.

In de voormiddag komt collega Guillaume even langs. Zijn vrouw is een van de weinigen op het werk die schrik heeft van honden en hij komt dan graag ook eens wat viervoertertijd halen. Hij probeert Lagun allerlei bevelen te laten uitvoeren maar kent de echte bevelnamen niet en krijgt nul respons van de kleine man die het niet begrijpt. Ik verlos beiden snel uit hun lijden voordat er frustraties ontstaan. Wel leuk om te zien dat Lagun inderdaad naar het bevel luistert en niet gewoon gokt of naar Jan en alleman luistert.

's Namiddags doen we nog eens een toertje in het gebouw. Iedereen is onder de indruk van de 'kalmte' van onze vriend. Ja ja, hij wordt groot.

Tijd om de houdingen nog eens te oefenen. Ik denk daar te weinig aan en we zouden ze nog vergeten. Ik merk dat *debout* heel ver zat.

Lagun springt steeds vaker op mijn bureau om een van zijn speeltjes te stelen die ik daar stockeer. Ook vandaag is de pikkendief opnieuw in vorm.

Ik laat hem niet doen en pak alles wat hij steelt terug af. Hij gaat het elders dan maar zoeken en even later hangt hij vast in de ophaaltouwen van de zonnewering. Gelukkig kan ik hem deze keer doen halt

houden met een *stay* en kan Sarah die het dichtst bij hem zat, de kleine man bevrijden uit zijn hachelijke situatie.

385 - donderdag 16 januari

We blijven een dagje binnen vandaag. Gelukkig komen de folks over de middag even op bezoek om naar de herinrichtingswerken te kijken en krijgt Lagun zo zijn afleiding.

Pa ontdekt vrij snel dat het geen goed idee is om Lagun op te draaien rond een salontafel vol tassen en hapjes. ;)

386 – vrijdag 17 januari

Lagun's ochtendroutine ziet er doorgaans zo uit: uit de bench, naar buiten, meteen terug naar binnen, eten, opnieuw naar buiten, plasje of besointje en terug binnen. Vandaag stond onze vriend te jammeren aan het schuifraam om een derde keer buiten te mogen. Nu kan ik geen gedachten lezen maar ik had niet de indruk dat het was om nog een dringend hoopje te gaan draaien maar eerder omdat hij wilde vluchten voor zijn tuigje en leiband. Ik waag het erop. Als ik me vergis, kan de lieverd nog een hoopje doen aan het station voordat we de trein instappen. Maar ik heb me niet vergist zo blijkt even later aan het station...

Er zit niet veel volk in de trein vandaag. Een kaartjesknipper die ons passeert zonder ons vervoerbewijs te controleren, maakt plots rechtsomkeer. Toch controle? Neen, hij wilde weten of ik hulp nodig had bij het uitstappen. Zou ik nu toch niet eens vragen om me te helpen mijn tassen te dragen? Foei Veerle. Neen, het is hartverwarmend om te merken dat er toch nog mensen begaan zijn met hun medemens.

Lagun jammert bijna de hele rit door in de trein. We zitten dan ook op een atypische plaats: we zitten aan de kant waar maar twee zitjes zijn in plaats van vier. Ja schat, ook hier moet je aan wennen hé.

Ook in het bureau doet Lagun lastig. Hij verveelt zich en slaagt er goed in die boodschap over te brengen. Gelukkig komen er wat collega's op bezoek om af en toe mee te spelen. Wanneer zijn grote vriend Jan binnenkomt, ligt Lagun net onder het bureau van Sarah recht tegenover mij. De enthousiasteling veert meteen recht maar is precies vergeten dat hij een bureau boven zijn koppie heeft en knotst er keihard tegenaan. Echt... soms vraag ik me af of ik de lompe hond ooit heb en misschien niet beter Guinness Book of Records zou aanschrijven?

's Avonds wordt Sarah op het werk opgepikt door haar vriend. Ze had me al verteld dat hij geen fan is van honden en voor Lagun wordt het een hele verfrissende ervaring: iemand die binnenkomt en hem straal negeert, iemand die niet ingaat op zijn avances en verleidelijke speeltjes en blik, iemand die zich omdraait wanneer Lagun tot zijn laatste redmiddel overgaat: opspringen. Even zie ik de vertwijfeling op zijn snoet maar onze assistent in spe snapt het dan uiteindelijk toch: niet iedereen is een speelvriendje. Hij komt zich meteen aan mijn zijde planten wanneer ik hem bij me roep. Ja liefje, ik ben de allerleukste van de hele wereld voor jou... ☺

Ik knabbel mijn appel op in de trein op weg naar huis. Aangezien Patrick vandaag thuis heeft gewerkt, heeft Lagun nog geen klokhuis gekregen. Hij mag het mijne wel eens hebben. Maar alweer moet ik het hem twee keer aanbieden voordat hij het wil aannemen. Autistisch trekje?

Vanavond hebben we ons traditionele nieuwjaarsentje met het comité van MAG Oost-Vlaanderen. Deze keer niet in ons eigen centrum. We trekken naar een restaurant. Een afgeladen vol restaurant zo zal blijken. En Lagun mag mee.

De patron van de Oase is doof en overal zie ik mensen die met handgebaren communiceren. Lagun lijkt het de meest normale zaak van de wereld te vinden. We kunnen gelukkig ook wel op sympathie rekenen wanneer we af en toe eens naar buiten gaan voor een plasje en een snuffel en ik terug binnen kom met een natte hond...

Lagun beleeft zelf een topavond zo lijkt me; er is côte à l'os over en er wordt unaniem beslist dat ik die moet meenemen in een doggy bag voor Lagun. In een poepzakje dus. Klasse, Veerle...

Dag 387 – zaterdag 18 januari

Vandaag mag ik les gaan volgen in het centrum van Canisha. Dag twee van Train the trainer.

Omstreeks half tien land ik er met een Lagun die nog een beetje onder de indruk is van zijn restaurantbezoekje. Gelukkig maar want op het grasperkje voor het centrum staan Wendy en haar nieuwe lieverd, de Labradoodlepup Duplo. De kleine Duplo schuilt meteen achter de benen van vrouwtje wanneer hij de bruine curieuzeneus van Lagun ziet naderen maar Lagun past zich vliegensvlug aan. Wat is dat hondje van me toch bedreven in hondentaal! Het blijft me verbazen. Met bulldozer Lambiek haalt hij zelf de ram in zich boven maar met schuchtere pup Duplo lijkt Lagun wel om te gaan alsof Duplo van porselein is gemaakt.

De honden mogen de hele dag vrij rond lopen in het centrum. Lagun speelt voornamelijk met Lambiek maar tijdens de pauze mag hij ook heerlijk los rennen rond het gebouw met Rinja. De hekkens naar de straat staan wagenwijd open maar we hoeven geen schrik te hebben dat ze de straat zullen op stormen. Jana houdt Rinja weg bij de straat en Lagun zal er niet alleen op uit trekken als hij vierpotig gezelschap heeft. Leuk om hem nog eens met een herder te zien ravotten.

Het wordt een lange dag. Pas tegen zes uur land ik terug thuis met een uitgetelde Lagun. We stoppen hem met een gerust hart in zijn bench en gaan zelf uit eten op het dorp. Ik ben er vrij zeker van dat er geen huilconcert zal worden gehouden ten huize Lagun.

Dag 388 – zondag 19 januari

Het Autosalon... Mijn dilemma. Bart moet deze week een paar keer in werkmodus naar het salon maar wil ook wel eens gewoon als toerist met mij gaan rond snuisteren. En ik ben daar ook wel voor te vinden. Maar wat doe ik dan met Lagun? Een hele dag meetronen in die drukte? Het risico lopen dat hij daar op een mooie stand een worstje draait? Of dat hij tegen een moto botst en zo een domino-effect veroorzaakt van vallende moto's? Zou dat niet wat té zijn voor onze vriend? Allemaal vragen waar ik geen antwoord op kan krijgen als ik het niet probeer natuurlijk. Bart is er precies gerust in en wil de kleine man zeker mee nemen. En ja, wat zijn onze opties hé. Ik laat Lagun ook geen twaalf uur in zijn bench zitten en al helemaal geen twaalf uur alleen los in huis.

Ik waag het erop.

We komen vroeg uit de veren en nemen de trein van iets na achten in Landegem. Lagun trippelt overal flink mee en rust goed in de bijna lege trein. In Brussel nemen we de metro naar de Heizel. Al

iets meer volk op de baan maar nog niet de grote meute. Klokslag half tien bieden we ons aan aan de ingang van het Autosalon. Van Lagun krijg ik maar een miezerig plasje op het laatste stukje groen voordat we binnen gaan. We hebben een exposantenkaart dus kunnen voor 'het gepeupel' naar binnen. Oef, want er staat al een rij om u tegen te zeggen aan de ingang. Tot tweemaal toe word ik tegengehouden door security. "Geen honden toegestaan mevrouw". Lagun heeft zijn jasje aan maar het begrip assistentiehond is duidelijk nog niet overal bekend. Tweemaal dezelfde reactie wanneer ik erop wijs dat Lagun een assistentiehond is: "Oh, excuses mevrouw, ja natuurlijk, gaat u maar". En een taxerende blik die ons volgt. "Wat zou die mankeren?" ... 😊

De standhouders maken zich op voor de opening van de deuren. Bart en ik deponeren onze spullen snel bij een bevriende standhouder en profiteren ervan om snel even bij de luxewagens te gaan piepen voordat het daar aanschuiven wordt. Nog geen uur later is het werkelijk over de koppen lopen. Lagun doet het voor-beel-dig. De dappere ziel wandelt overal fier naast of achter me mee, hij protesteert niet, blijft overal af en steelt het hart van menig hostess en zelfs van de standhouders. Overal krijgt hij een bakje water en worden hem koekjes aangeboden. Sorry mensen, water: dankjewel, koekjes: liever niet. Ik wil geen accidentjes op jullie mooie tapijt. ;-)

Bart heeft overal connecties en we worden vaak in de vipruimte uitgenodigd. Lagun vindt het allemaal best ok. Hij lijkt eigenlijk wel in zijn nopjes te zijn. Ik weet plots niet meer waarom ik zoveel twijfels had om hem mee te nemen. Zolang hij maar bij mij is zeker?

Bij elke rokersplaats die ik zie, stap ik ook even buiten met Lagun. Een paar druppeltjes perst onze vriend er hier en daar wel uit maar een grote *besoin* heb ik nog niet gekregen vandaag. Hij heeft nochtans goed gegeten vanochtend. Ik houd mijn hart vast en sta paraat om weg te duiken bij de eerste hurkbeweging die ik zie. Op een van de stopplaatsen staan een paar prikstruiken. Lagun kruipt er meteen boven op en voor de eerste keer zie ik hem zoeken naar de ideale positie om zijn behoefte te doen. Maar de struiken steken precies toch net iets te hard en alweer druipen we af met een ongetwijfeld volle darm.

Bij de stand van Ducati krijgt Lagun een kristalglazen kom met Italiaans water uit de fles voorgeschoteld. Hij snuffelt er eens aan maar trekt zijn neus ervoor op. Dat regenwater om de hoek buiten, dat moet ik hebben mensen! Wat ben ik nou toch met dat designerwater?! Ouch. 😊

Bij de stand van Bikedesign waar we onze spullen hebben achtergelaten, zie ik dat Lagun een bijzonder grote 'fan' heeft. Een van de hoofdverkopers houdt de lieverd voortdurend in de gaten maar niet met de glimlach om de mond. Oei, een kritische geest? Uiteindelijk houdt de man het niet meer en stapt hij op ons af met zijn tablet in de hand. Hij komt naast me staan, zoekt iets op zijn tablet en stopt me plots een foto van een zwarte flatcoat onder mijn neus. Die man had zelf een platjasje! Met de nadruk op de verleden tijd helaas... Zijn flatcoat is gestorven op 5-jarige leeftijd aan een kwaad virus (?). Een virus dat volgens die meneer wel vaker voorkomt bij flatcoats. Terwijl hij het me vertelt wellen de tranen op in zijn ogen. Hij is echt tuk op het ras maar durft er geen meer te nemen. Ik vertel hem dat ik nog niet van dat virus heb gehoord en dat als dat toch zo bekend is, hij zich misschien tot een betrouwbare fokker moet wenden die een gezonde lijn heeft. Zoals de lijn waar Lagun vandaan komt. 😊

Mijn kleine vriend zal voor de rest van de dag niks meer tekort komen, hij wordt behandeld als de grootste VIP van het hele salon daar bij de stand van Bikedesign.

Pas om half acht 's avonds kunnen we een trein terug naar huis nemen. Onze jongen zijn lichtje is uit. En 't mijne ook een beetje eerlijk gezegd. We moeten nog overstappen in Gent want op dit uur op een zondag zijn er geen rechtstreekse treinen. En tot overmaat van ramp moeten we in Gent nog eens 40 minuten wachten op een trein naar Landegem. Bart en ik doden de tijd met een vette hap maar Lagun vergaat van de honger nu.

Omstreeks half tien komen we thuis. Lagun eet zeer enthousiast zijn bakje van deze ochtend leeg en zinkt ogenblikkelijk weg in een diepe slaap.

Iedereen kruipt vroeg in zijn mand.

Dag 389 – maandag 20 januari

Het is Blue Monday vandaag. Zogezegd de meest deprimerende dag van het jaar.

Ik hoef het Lagun geen twee keer te vragen deze ochtend of hij wil ontbijten. Een dag als gisteren zit toch ook een beetje in zijn vacht. Denk ik naïef... ;)

Ik mag zijn halter en jasje aandoen zonder achter hem aan te moeten hollen. Hij is er nog niet blij mee maar 't is al lang geen gevecht meer.

In de trein gaat hij ook heel gewillig onder de zetel liggen. We voelen het autosalon allemaal nog een beetje in onze pootjes duidelijk maar ik kan er maar blij mee zijn op dit ogenblik.

In Brussel Noord zijn mijn overbuur en naaste buur allebei zeer verbaasd om een hondje vanonder mijn stoel te zien komen. Zij waren pas opgestapt in Gent en hadden nooit gemerkt dat ze boven een hond waren komen zitten. ☺

Lagun is precies toch wel een beetje uitgerust wanneer we op kantoor komen. Hij staat enorm hevig en stormt de gang naar de keuken door als een losgeslagen stier. Ik kan hem gelukkig wel terug roepen en met de ene kant van zijn flos in de hand en de andere in zijn snoet, stappen we relatief rustig de gang door.

Het was duidelijk ook maar een korte opflakking. Vandaag worden de ramen geïmagineerd van het hele BIPT-gebouw en Lagun is te moe om te reageren wanneer de ruitenwassers plots op een stelling voor ons raam verschijnen. De meest normale zaak van de wereld...

's Middags ga ik nog eens lunchen in Exki met mijn voormalige collega Geneviève. Lagun heeft geen zin om zich erbij neer te leggen en blijft de hele tijd naast me rechtstaan. Ook goed liefje, zolang je maar niemand ambeteert en mijn eten niet steelt. Wel een beetje vreemd. Hij blijft zo een uur aan een stuk bijna onbeweeglijk staan. Ik check toch maar even of zijn tuigje nergens knelt en of hij nergens pijn heeft maar die indruk heb ik niet.

Twee dames die niet ver van ons zaten, spreken me aan wanneer ik doorga. Ze vonden het fantastisch om ons zo 'aan het werk' te zien en een van de twee is zelfs geïnteresseerd om zelf gastgezin te worden. Helaas heb ik nog geen visitekaartje maar ik verwijs haar door naar de website van Canisha. Kandidaat-gastgezinnen kan je nooit te veel hebben!

Deze namiddag gaat Lagun omstreeks drie uur opnieuw post vatten aan Patricks bureau. Tijd om die appel op te eten man, ik heb zin in een klokhuis.

Zelfs in twee klokhuisen zo blijkt wanneer Lagun na zijn eerste smulpartij ook bij mij komt bedelen om mijn klokhuisje. Wat krijgen we nu?! Op andere dagen krijg ik mijn klokhuis nog niet aan de straatstenen verkocht.

Gisteren te veel calorieën verbrand ongetwijfeld. ☺